

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **KAGAMA Plus, s.r.o.**, se sídlem Štěpařská 20, Praha, zastoupeného JUDr. Markem Görgesem, advokátem se sídlem Žižkova 52, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem se sídlem Na Roudné 18, Plzeň, v řízení o žalobách proti **rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2013, č. j. EK/4665/13, a ze dne 19. 7. 2013, č. j. EK/4577/13,**

t a k t o:

- I. **Žaloby se zamítají.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanými žalobami, spojenými zdejším soudem ke společnému projednání a rozhodnutí, domáhal zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla změněna prvostupňová rozhodnutí Obecního úřadu Chlumčany ze dne 15. 5. 2012, č. j. 344/2012, a Obecního úřadu Lestkov ze dne 11. 6. 2012, bez uvedeného čísla jednacího, ve věcech žádostí žalobce o vrácení správního poplatku za povolení výherních hracích přístrojů ve výši 90 000 Kč a ve výši 60 000 Kč tak, že dle ustanovení § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), se těmto žádostem žalobce nevyhovuje.

I. Obsah žalob

Žalobce v podaných žalobách nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a dále namítal, že žalobami napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek odůvodnění. Domníval se, že žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, když pouze uvedl, že prvoinstanční správní orgány jednaly v souladu s právními předpisy. Z napadených rozhodnutí tak dle žalobce není zřejmý konkrétní postoj žalovaného k obsahu odvolacích námitek a jeho závěry nejsou přezkoumatelné.

Žalobce poukázal na skutečnost, že žalobami napadená rozhodnutí jsou taktéž nezákonná z důvodu nesprávného právního hodnocení. V této souvislosti namítal, že došlo k porušení ústavní zásady rovnosti vyjádřené v čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), dle kterého jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Žalobce pokládal rozhodnutí žalovaného za diskriminační, neboť v jejich důsledku byl žalobce vystaven nerovnosti vůči ostatním subjektům, které rovněž podnikají v oblasti provozování loterií a jiných podobných her, avšak které za vydání stejného povolení za stejné období, tj. za kalendářní rok 2012, uhradily oproti žalobci několikanásobně nižší správní poplatky.

Žalobce upozornil, že dne 1. 1. 2012 vstoupil v účinnost zákon č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a o dalších změnách daňových a pojistných zákonů (dále jen „zákon č. 458/2011 Sb.“), v jehož rámci byla změněna Část 1 Položka 21 Přílohy – Sazebníku zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“). V důsledku této změny byl za přijetí žádosti o vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry stanoven poplatek ve výši 5 000 Kč. Žalobce poukázal na znění přechodných ustanovení k novele zákona o správních poplatcích (čl. LXXVIII zákona č. 458/2011 Sb.) a v této souvislosti namítal, že došlo k situaci, kdy různí poplatníci totožného správního poplatku za totožné období kalendářního roku 2012 budou hradit různou výši správního poplatku. Konkrétně poplatník, který požádal o povolení k provozování výherních hracích přístrojů pro rok 2012 před 1. 1. 2012, uhradí částku 30 000 Kč za jeden výherní hrací přístroj; naopak poplatník, který požádal o povolení pro tentýž rok 2012 až po 1. 1. 2012, uhradí dle přechodných ustanovení částku 5 000 Kč, a to za libovolný počet výherních hracích přístrojů.

Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutími žalovaného došlo k porušení ústavního práva žalobce na podnikání vyjádřeného v čl. 26 Listiny. Uvedl, že zrušení poplatku za povolení výherního hracího přístroje od 1. 1. 2012 je součástí daňové reformy (realizované zákonem č. 458/2011 Sb.), na základě které byly s účinností od 1. 1. 2012 na jedné straně sníženy poplatky za povolení výherních hracích přístrojů, na druhé straně však byly výrazně zvýšeny jiné odvody. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že původní odvod z výtěžku podle § 4 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb., který pro žalobce činil 6 % z rozdílu, o který příjem provozovatele tvořený všemi vsazenými částkami ze všech jím provozovaných her převyšuje výhry vyplacené sázejícím, správní poplatky a náklady státního dozoru, byl nahrazen odvodem z loterií podle § 41 a násl. zákona č. 202/1990 Sb., jehož sazba činí 20 % pro

poměrnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů, a dále 55 Kč pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů. Žalobce se tak cítí být poškozen ve svém právu na podnikání, neboť se v důsledku napadených rozhodnutí ocitl v situaci, kdy mu na jedné straně nebyly sníženy správní poplatky za povolené provozování výherních hracích přístrojů, na druhou stranu mu však v roce 2012 vznikla povinnost odvést zvýšené odvody dle zákona č. 202/1990 Sb.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud žalobami napadená rozhodnutí zrušil, věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobám

Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, když v obou věcech bylo řízení o povolení výherních hracích přístrojů zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 458/2011 Sb. Žalovaný se domníval, že jeho postup byl zcela v souladu se zněním přechodných ustanovení, a tedy nemůže obstat vznesená námitka nezákonnosti či nesprávnosti napadených rozhodnutí. Žalovaný neshledal opodstatněnou ani námitku nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti vydaných rozhodnutí. V obou případech byly důvody, pro které žalovaný zamítl odvolání žalobce, v rozhodnutích prezentovány, a to sice méně obsáhle, avšak přezkoumatelně a srozumitelně s tím, že bylo argumentováno platnou právní úpravou. Žalovaný dále konstatoval, že je pravdou, že zákonodárce změnil výši správních poplatků zákonem č. 458/2011 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2012, a stanovil i přechodná ustanovení. Uvedl, že toto jsou pro věc podstatné limity, kterými je správní orgán vázán, a v důsledku kterých nemůže postupovat odlišně, než stanoví právní norma. Žalovaný měl za to, že výklad přechodných ustanovení, která jsou předmětem sporu, je jednoznačný a nepřipouští argumentační rozdílnost ani retroaktivní aplikaci. Žalovaný tak neshledal námitky žalobce důvodnými, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a přiznat žalovanému odměnu za zastupování advokátem.

III. Doplnění vyjádření žalobce

V reakci na vyjádření žalovaného žalobce požádal soud, aby pro případ, že by nebyl úspěšný ve věci, krajský soud ve smyslu § 60 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení. Důvod zvláštního zřetele hodný žalobce spatřoval v tom, že krajský úřad má dostatečné personální a odborné zázemí k tomu, aby v uvedených věcech kvalifikovaně hájil svá práva. Dle žalobce krajský úřad mj. disponuje právním odborem, jak je zjištělné z organizační struktury úřadu, dostupné na webových stránkách úřadu. Dle názoru žalobce je nutno při hodnocení potřeby právního zastoupení advokátem vycházet analogicky z nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 2984/09, z něhož žalobce citoval, a který se sice týká statutárních měst, nicméně tím spíše je možno jej vztáhnout i na krajský úřad. Žalobce uvedl, že problematika správních poplatků i procesní obrana dle soudního řádu správního je

záležitostí, v níž musejí být zaměstnanci příslušného ekonomického odboru žalovaného i právníci krajského úřadu vysoce kvalifikovaní, a to jistě více než advokáti. Je přitom zcela běžné, že krajský úřad jako žalovaný správní orgán hájí svá práva prostřednictvím svých zaměstnanců, a tedy zde v daném případě jevně není žádný zvláštní důvod pro zastoupení žalovaného advokátem.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobce požádal u Obecního úřadu Chlumčany dle § 18 odst. 1 a 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), o vydání povolení k provozování 3 výherních hracích přístrojů v jeho územním obvodu na kalendářní rok 2012. Obecní úřad Chlumčany vydal dne 8. 11. 2011 pod č. j. 953/2011 rozhodnutí o povolení provozu hracích přístrojů a platební výměr na správní poplatky ve výši 90 000 Kč, tj. ve výši 30 000 Kč za každý výherní hrací přístroj. Žalobce správní poplatek v této výši uhradil.

Žalobce požádal dle § 18 odst. 1 a 3 zákona o loteriích o vydání povolení k provozování 2 výherních hracích přístrojů také u Obecního úřadu Lestkov. V souvislosti s touto žádostí žalobce uhradil správní poplatek ve výši 60 000 Kč, tj. 30 000 Kč za každý výherní hrací přístroj. Obecní úřad Lestkov poté vydal pod č. j. 404/11 rozhodnutí o povolení provozu výherních hracích přístrojů pro rok 2012.

Následně žalobce dne 11. 4. 2012 a dne 12. 4. 2012 podal u výše jmenovaných obecních úřadů žádosti o vrácení správních poplatků s odkazem na změnu právních předpisů týkajících se provozování výherních hracích přístrojů. Správní orgány prvního stupně tyto žádosti rozhodnutími ze dne 15. 5. 2012, č. j. 344/2012 (Obecní úřad Chlumčany), a ze dne 11. 6. 2012, bez č. j. (Obecní úřad v Lestkově), zamítly.

Žalobkyně se proti oběma těmto rozhodnutím bránila podanými odvoláními, na jejichž základě žalovaný opravil formální nedostatky a změnil výroky prvostupňových správních rozhodnutí tak, že se žádostem žalobce o vrácení správních poplatků ve výši 90 000 Kč a ve výši 60 000 Kč nevyhovuje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na znění přechodných ustanovení zákona č. 458/2011 Sb., dle kterých veškerá řízení, která byla předmětem správních poplatků a byla zahájena přede dnem 1. 1. 2012, budou zpoplatněna podle zákona o správních poplatcích, ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2012. Vzhledem k tomu, že v obou posuzovaných případech byla řízení o povolení provozování výherních hracích přístrojů zahájena v roce 2011, správci poplatku byli povinni postupovat podle zákona o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011. Žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce, že by se jednalo o rozhodnutí nezákonná a diskriminační. Uvedl, že správci poplatku postupovali dle platných právních předpisů, a pokud žalobce argumentoval jinou koncepcí správního poplatku a zvýšením odvodů pro rok 2012 dle zákona o loteriích, toto nebylo

předmětem odvolacího řízení. Prvostupňové správní orgány tak dle žalovaného nepochybily, pokud žádostem žalobce o vrácení správních poplatků nevyhověly.

V. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobami napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

V posuzované věci není mezi účastníky řízení spor o skutkových otázkách projednávaných případů, klíčovou otázkou je posouzení žalobcem tvrzené protiústavnosti intertemporální normy obsažené v čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb., kterým došlo k novelizaci některých ustanovení zákona o správních poplatcích. Změněna byla mj. položka 21 sazebníku, který je přílohou uvedeného zákona, kdy v důsledku této změny došlo ke změně koncepce správních poplatků týkajících se povolování loterií a jiných podobných her. Dle čl. LXXVIII odst. 1 předmětných přechodných ustanovení platí, že bylo-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, zahájena přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona. Článek VII zákona č. 458/2011 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2012.

Ze znění výše citovaných přechodných ustanovení tak vyplývá, že pokud byla řízení o povolení k provozování výherních hracích přístrojů ve smyslu položky 21 Sazebníku, který je přílohou zákona o správních poplatcích, zahájena před 1. 1. 2012, musela být zpoplatněna podle zákona o správních poplatcích, ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2012.

Žalobce v této souvislosti v podaných žalobách namítal, že zákonodárce zakotvil intertemporální pravidla obsažená v čl. LXXVIII zákona č. 458/2011 Sb. takovým způsobem, že zakládají protiústavní nerovnost adresátů v právech a povinnostech. K tomu krajský soud konstatuje, že tato otázka již byla předmětem rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, a to v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 1 Afs 98/2013 - 41, dostupném na www.nssoud.cz, na který krajský soud v plném rozsahu odkazuje a z něhož cituje následující závěry: „*Stěžovatelka se domnívá, že zákonodárce zakotvil intertemporální pravidla takovým způsobem, že způsobují nestejné působení právní normy na její různé adresáty, čímž je prý narušena jejich právní jistota a založena jejich nerovnost v právech a povinnostech. K tomu nutno především zdůraznit, že aplikace různých právních norem na srovnatelné případy v závislosti na tom, kdy se udála rozhodná právní skutečnost (zde započetí řízení), je přímo podstatou intertemporálních norem. Koncepce nyní posuzované intertemporální normy, podle níž se starý právní režim plně uplatní na žádosti podané přede dnem účinnosti nového zákona,*

je pravidelnou součástí procesních i hmotněprávních norem. Princip vyjádřený v napadeném čl. LXXVIII odst. 1 je ostatně zákonu o správních poplatcích vlastní již od jeho schválení v roce 2004 (viz § 11 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích)“.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále pokračoval, že takto vyslovené stanovisko by v podstatě zpochybnilo ústavnost valné části intertemporálních norem, které by (jak i v této věci žalobce namítal) porušovaly princip rovnosti. Takovýto výklad však Nejvyšší správní soud shledal absurdním a krajský soud se s jeho posouzením v plném rozsahu ztotožňuje. Ústavní soud mnohokrát odmítl absolutní chápání principu rovnosti, kdy zdůraznil, že rovnost občanů je nutno vnímat jako rovnost relativní, jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy (k tomu srovnej již nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 36/93, publikovaný pod č. 132/1994 Sb. a dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Nejvyšší správní soud dále poukázal na skutečnost, že zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii subjektů oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má značný prostor k úvaze ohledně rozlišovacího kritéria pro jinak srovnatelné skutkové situace v případech časového střetu nové a staré právní úpravy (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, publikovaný pod č. 220/2012 Sb. a dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, ve věci *zdanění elektřiny z fotovoltaických - solárních elektráren*).

Výše uvedené platí tím spíše, že posuzování koncepce daňového zatížení a správních poplatků náleží zákonodárci, přičemž do této politiky státu může soudní moc zasahovat jen na základě striktně vymezených podmínek (k tomu srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publikovaný pod č. 181/2009 Sb., ve věci *ústavnosti daně z převodu nemovitostí*). Z ústavního principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy ČR), jakož i z ústavního vymezení zákonodárné moci (čl. 15 odst. 1 Ústavy) pak plyne pro zákonodárce relativně široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní (k tomu srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03, publikovaný pod č. 512/2004 Sb. a dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Soud proto ani nemohl namísto zákonodárce posuzovat rozumnost nastavení intertemporální normy.

Se žalobcem je možno souhlasit, že dva různí provozovatelé stejného počtu výherních hracích přístrojů mohli za povolení k jejich provozu v roce 2012 zaplatit na správním poplatku výrazně rozdílné částky. Změna v legislativě, jež toto způsobila, však nebyla svévolná. Zákonodárce stanovil legitimní rozlišovací kritérium, tj. moment zahájení řízení o povolení provozování výherních hracích přístrojů. Toto kritérium je neutrální povahy a zjevně ve vztahu ke konkrétním osobám nediskriminuje (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 1 Afs 98/2013 - 41, dostupný na www.nssoud.cz, bod 20 odůvodnění). Hovořit nelze ani o narušení právní jistoty, neboť interpretované ustanovení je formulováno naprosto jednoznačně. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou žalobce o protiústavnost čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb. z důvodu jeho diskriminační povahy vedoucí k porušení ústavní zásady rovnosti v právech a povinnostech adresátů této normy.

Důvodnou pak krajský soud neshledal ani námitku žalobce, že by v daném případě (v důsledku změny předmětné právní úpravy) došlo k porušení ústavního práva na podnikání garantovaného čl. 26 Listiny základních práv a svobod.

Pokud žalobce v této souvislosti předně poukázal na skutečnost, že původní odvod z výtěžku dle § 4 odst. 2 zákona o loteriích byl nahrazen novým odvozem z loterií dle § 41 téhož zákona, jehož sazba nově činí 20 % pro poměrnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a 55 Kč pro pevnou část dílčího základu tohoto odvodu, krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že tento odvod není předmětem řízení v uvedené věci, a proto se jím krajský soud nemohl zabývat.

K namítanému poškození žalobce v právu na podnikání z důvodu nastalé situace, kdy na jedné straně žalobci nebyl pro rok 2012 snížen správní poplatek za povolení provozování výherních hracích přístrojů, avšak na druhé straně mu již vznikla povinnost zvýšených odvodů, pak ani zde krajský soud neshledal, že by se jednalo o protiústavní zásah, který by pro žalobce znamenal „zmaření samé podstaty majetku“, či dokonce „zničení majetkové základny“, které by ve svém důsledku zasáhlo do samotné podstaty a smyslu práva žalobce podnikat garantovaného čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Dle krajského soudu předmětná právní úprava tento likvidační účinek a namítané protiústavní dopady nemá.

Závěrem pak krajský soud uvádí, že v posuzované věci neshledal ani vytýkanou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro jejich nesrozumitelnost či nedostatek odůvodnění. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak správní orgán rozhodl; případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem pak spadají také případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění a kdo byl rozhodnutím zavázán. O takový případ se však v posuzované věci zjevně nejednalo.

Pokud se týká nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, krajský soud konstatuje, že nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, jejichž nedostatek způsobuje nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, jsou pak takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy takové vady, kdy správní orgán opře rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kde není zřejmé, zda v řízení vůbec byly nějaké důkazy provedeny. Je tedy zřejmé, že má-li být žalobou napadené rozhodnutí soudem přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový děj vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto rozhodných skutečností, včetně zdůvodnění, proč považoval právní závěry účastníka řízení za nesprávné a jeho argumentaci za lichou.

V přezkoumávaných rozhodnutích žalovaného však krajský soud vady shora uvedeného charakteru neshledal, neboť výrok napadených rozhodnutí je přezkoumatelným způsobem odůvodněn a toto odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné. Z odůvodnění rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jaké skutečnosti žalovaný považoval za rozhodné, a také vzájemná souvislost jednotlivých úvah, které žalovaný

v napadeném rozhodnutí vyslovil, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelná. V této souvislosti nelze odhlédnout od skutečnosti, že správní orgány jsou ve své rozhodovací činnosti vázány zákonem a nejsou oprávněny posuzovat ústavnost zákonodárcem zvoleného řešení. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí poukázal na skutečnost, že správní orgány byly povinny (v souladu se zněním přechodných ustanovení) v řízení postupovat dle zákona o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, a tímto způsobem také v předcházejícím řízení postupovaly. Žalovaný se zabýval i namítaným zvýšením odvodů pro rok 2012, když uvedl, že toto nebylo předmětem odvolacího řízení. Tomuto, byť stručnějšímu odůvodnění, nelze nic vytknout, neboť je z něj patrné, na základě jakých úvah žalovaný ve věcech rozhodl a z jakých důvodů nepokládal odvoláními napadená rozhodnutí za nezákonná a za diskriminační.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovaný byl ve věci úspěšný a pro tento případ uplatnil v řízení nárok na náhradu nákladů spočívajících v odměně právního zastoupení JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem. Krajský soud však dle § 60 odst. 7 s. ř. s. žalovanému náhradu nákladů řízení vůči žalobci nepřiznal, a to s odkazem na důvody vyslovené již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí předně Nejvyšší správní soud připomenul dosavadní judikaturu správních soudů, podpořenou závěry Ústavního soudu, že v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá právně zastoupit. V této souvislosti také již Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 14. 6. 1999, č. j. 6 A 7/99 - 39, publikovaném pod č. 1015/2002 SJS, které následně potvrdil Ústavní soud usnesením ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, dostupným na <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že důvodem zvláštního zřetele hodným pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému lze ve věcech správního soudnictví spatřovat také ve skutečnosti, že žalovaný je orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven. Z uvedených důvodů proto nelze na žalobci spravedlivě žádat, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. ledna 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová